

ELLY &

RIKKERT

Elly en Rikkert: hun familienaam (Nieman-Zuiderveld) is zelfs niet nodig om te weten over wie we het hebben. Wat aanleiding gaf tot dit interview is hun afscheid aan het publieke leven, aan optredens, aan openbare verschijningen. Klopt dit (voor ons spijtige) nieuws of is het fake? We vroegen het hen.

Of we er echt mee gaan ophouden?

Ja, maar we stoppen alleen met héél véél optredens te doen. In de maanden mei en juni van dit jaar komt er bijvoorbeeld nog een reprise van de tournee die we momenteel spelen. Maar de optredens zelf, het sleuren met de spullen en dergelijke, wordt fysiek wat te zwaar voor ons. We stoppen niet omdat we tegenwoordig minder mooie liedjes zouden maken, of omdat ons geheugen achteruitgaat, of omdat we geen plezier meer zouden hebben van de optredens..., maar we moeten minderen. Dus, vanaf nu geen grote optredens en tournees meer voor ons.

Hoe oud wij waren toen wij begonnen?

In de twintig. We hadden al twee van onze vier kinderen en we werden hippies genoemd. Maar wij voelden ons niet zo. We waren mensen die op zoek waren naar een betere en schonere manier van leven, dicht bij de natuur. We wilden ontsnappen aan het gewone burgersbestaan waarin alles eigenlijk vastlag. Er zat een vorm van avontuur in. We wilden bijvoorbeeld op het platteland wonen en zoveel mogelijk ons eigen voedsel kweken. Dat stond niet zo heel echt tegenover het christen-zijn, neen. Het was gewoon een zoektocht naar wat zinvol is, wat waarheid is, wat samenleven betekent en hoe de wereld er beter uit zou kunnen zien.

Wat het betekende toen wij christen werden?

Wel, dat was - voor mij dan toch - deels een intellectuele beslissing in die zin dat ik mezelf afvroeg: is er meer dan dat gewone leven waar we al wat afstand van gedaan hadden? Is er niets dat daarboven uitstijgt? Of daaronder ligt? Of daarachter? Dus min of meer was ik - en Elly op haar manier ook - op zoek naar het hogere, naar God misschien? Al noemden wij het toen niet zo. Maar door het lezen van de bijbel, ben ik gefascineerd geraakt door de persoon van Jezus Christus en dat heeft uiteindelijk, samen met de ontmoeting met diverse mensen, geleid tot de beslissing om een leerling en volgeling van Jezus te worden. Dat was toen niet alleen een intellectuele maar ook een emotionele beslissing. Ik heb dat als een enorme bevrijding ervaren omdat we voordien in onze zoektocht al allerlei godsdiensten en oosterse zaken hadden geprobeerd. Maar daarin liepen we voortdurend vast. En de uiteindelijke bevrijding was enorm.

Wat dat voor onze kinderen betekende?

Die waren nog heel jong toen. Ze hebben daar niet zo veel van gemerkt. Misschien dat we ietsje strenger werden in de opvoeding omdat we ze vòòr die tijd maar wat lieten gaan, vrijheid blijheid, en nu gaven we wat meer grenzen aan. We hebben ons wel van een aantal dingen afgekeerd. Voor die tijd rookten we bijvoorbeeld al eens een jointje maar dat ging eigenlijk als vanzelf over, dat is nooit een strijd of zo voor ons geweest. We hadden niet meer de behoefte om te ontsnappen aan de realiteit. We hadden vanbinnen een kracht waarmee we die realiteit aankonden.

Hoe de liedjes ons eigenlijk bekend maakten?

Het waren niet alleen die liedjes. We hebben nog verschillende andere dingen gedaan, bijvoorbeeld kindermusicals geschreven en gespeeld, Elly heeft kinderboeken gemaakt, ik heb boeken met gedichten, met oneliners en met spreuken geschreven.

Hoe we eigenlijk onze liedjes maken?

Dat is heel verschillend. Soms komt het lied in een keer naar boven, een andere keer komt alleen een idee op dat je dan moet gaan uitwerken. Dat uitwerken is het beoefenen van je ambacht, zoveel mogelijk de ervaring die je hebt gebruiken om er iets moois van te maken, iets dat klopt, want een goed liedje vertelt in de tekst hetzelfde verhaal als de muziek en omgekeerd. Vaak is er ook een verband met onze concrete levensomstandigheden van dat moment, dingen die je inspireren, wat de kinderen meemaken, het maatschappijgebeuren, het dagelijkse nieuws, de ontmoetingen die je hebt, de dingen die je je afvraagt of waar je van droomt, dat zijn allemaal dingen die je in liedjes laat terugkomen.

Of we heimwee hebben naar onze hippietijd?

Neen, dat hebben we nooit gehad. Er was geen verlangen om weer in een commune te wonen of dingen te delen met mensen.

Waarom niet?

In commune-verband moet je heel goede afspraken hebben om mekaars privacy te respecteren en dat is heel lastig. Wij hadden dat destijds niet zo goed geregeld. We hadden voortdurend mensen om ons heen waardoor we amper ruimte voor onszelf hadden. We delen nu ook nog vaak dingen met andere mensen, maar niet op die intensieve manier zoals wanneer je dag in dag uit met mekaar optrekt en bij elkaar woont. Ons christenleven is bijvoorbeeld ook ons beroepsleven maar dat valt op de een of andere manier samen zonder dat we er problemen mee hebben. Dat is nu eenmaal ons leven. In wat wij doen in ons beroep heb-

ben we ook contact met veel verschillende soorten mensen. We leven niet in een bubbel, we hebben veel mensen nodig: muzikanten, zakenmensen, persmensen en noem maar op. De wereld rondom ons heeft toen wij tot geloof kwamen heftig gereageerd. De mensen begrepen het niet terwijl het voor ons eigenlijk een logische stap was, een soort voltooiing van onze zoektocht naar: waar vind ik zin, waar vind ik mijn bestemming, waar vind ik innerlijke rust en vrede...? Er zijn natuurlijk altijd mensen die zo'n stap helemaal niet begrijpen, vaak omdat ze die koppelen aan de kerk en aan alle tekortkomingen die daaraan kleven. Maar wij hebben ons nooit tot een kerk bekeerd maar tot een persoon, tot Jezus Christus. En de kritiek die je dan krijgt heeft vaak te maken met het feit dat mensen slechte ervaringen hebben met de kerk en tradities, met soms afwijzing tot gevolg, en met vaak onbegrepen worden en zijn.

In welk van de apostelen ik mezelf herken?

Ik heb het meeste met Johannes omdat hij, zoals er staat, aan de boezem van Jezus was, hij leefde heel dicht bij Hem en hij kon bijna af en toe Zijn gedachten raden.

Of we op onze leeftijd nog veel van het leven verwachten?

Wel, we zijn in de zeventig. Wat we van later nog verwachten, ligt helemaal open. De verre toekomst zal toch dat bijzondere zijn wat ons beloofd is in de vorm van leven in de nieuwe dimensie, die de bijbel de nieuwe hemel en de nieuwe aarde noemt. Dat wordt een eeuwigheid waar geen tijd bestaat, waar alles hoger en dieper en verder is, zonder tijd en zonder ruimte zoals wij die nu kennen. Daar kijk ik wel naar uit moet ik zeggen.

Of we ooit te maken hebben gehad met zware ziektes of dergelijke?

Elly heeft wel een paar keer forse ziektes meegemaakt. Ze heeft operaties ondergaan, ook hier in België, in het ziekenhuis in Kortrijk. Daar is ze op het randje van de dood geweest. Uiteindelijk is dat allemaal wel goed gekomen. Daar hebben we wel ervaren dat we beschermd zijn door God. Zo was er een arts die er pas op het allerlaatste ogenblik achter kwam dat ze geopereerd moest worden, anders was ze er niet meer geweest. Daar zie je dan wel de hand van God in en dat stemt je ook weer tot dankbaarheid.

Of er een verschil is tussen ons geloof van toen en nu?

Dat is eigenlijk niet anders. Alleen hoe wij het naar buiten brengen, hoe wij het verwoorden in de liedjes verschilt. Je wordt wat rijper doordat je dingen meemaakt. Sommige dingen waarvan je in het begin enthousiast was dat je het had gevonden zijn nu voor de hand liggend geworden en er zijn andere aspecten die onze aandacht trekken. Je krijgt bijvoorbeeld steeds meer besef van wat genade is, hoeveel ruimte je hebt om jezelf te zijn en om keuzes te maken waardoor je beseft dat je niet gedwongen wordt om achter een figuur aan te gaan die zo maar ergens heen holt, maar dat je je eigen weg mag gaan en dat je weet dat Hij naast je loopt, je stuurt, bijstaat en optilt als je valt.

Wat we nu nog zouden willen doen?

Dat weten we niet precies maar dat gaat zich vanzelf wel invullen. Nu krijgen meer tijd voor andere zaken zoals het onderhouden van vriendschappen, en misschien meer reizen voor de ontspanning en zo...